

Installation af dette; det er lignende Begunstigelser, som der ved flere Lejligheder tidligere er givet til almenyttige Anlæg, og jeg antager ikke, man vil kunne rejse nogen Indvending derimod. Imidlertid er det en vestindisk Anordningssag, som altsaa maa fremmes gennem St. Thomas' og St. Jans Kolonialraad.

Spørgsmaalet om at gøre St. Thomas til Frihavn har vi foreløbig maattet lade hvile. Det ærede Medlem fra Horsens (Hans Nielsen) erindrer jo, hvorledes dette Spørgsmaal opstod. Konsortiet ønskede, at de Arealer, det indvandt, den Havn, det indrettede, skulde være en Frihavn. Det modsatte jeg mig, idet jeg mente, at der derved blev skabt en ubillig Konkurrence til de øvrige forretningsdrivende paa St. Thomas, og det var da mig, der foreslog den Plan, der ogsaa vandt Bifald hos Konsortiet, at vi skulde gøre hele St. Thomas og St. Jan til Frihavn. Dette krævede imidlertid betydelige økonomiske Ofre, idet Hovedindtægten for St. Thomas' Kolonialkasse, nemlig Tolden, derved bortfaldt. Jeg fik da den Overenskomst med Konsortiet, at Konsortiet skulde muliggøre Planen ved at afgive et betydeligt Beløb af de Bolværkspenge, det indvandt, og endogsaa for de første 5 Aar sikre Kolonialkassen et saa betydeligt Beløb som 100,000 Frs. aarlig uden Hensyn til, om de indvundne Bolværkspenge maatte tillade Udredelsen. Men alt dette er bortfaldet. Det er en af de Forpligtelser, der fulgte med Koncessionen, og som selvfølgelig bortfalder, naar denne ikke benyttes. Derfor vil jeg ikke sige, jeg har sluppet Tanken om at gøre St. Thomas og St. Jan til Frihavn, men Muligheden for denne Tankes Realisation er rykket betydelig mere i Baggrunden, og det vil tage nogen Tid, inden de Overvejelser, som maatte være forbundet med dette, kan afsluttes. I hvert Tilfælde er det givet, at det vil være meget vanskeligere nu at realisere Tanken, naar der ikke længere er et Konsortium, som er rede til at betale en saa stor Del af, hvad denne Foranstaltning koster. Men jeg gentager, det er ikke en Tanke, som Regeringen har sluppet, men Tanken maa nu overvejes paa ny, og hvis den skal gennemføres, maa den gennemføres paa anden Maade og under andre Former, end vi tidligere har tænkt os.

Det ærede Medlem (Hans Nielsen [Skanderborg Amts 1ste Valgkreds]) berørte endvidere et Spørgsmaal vedrørende den tyske Meleksportpræmie og spurgte,

om Regeringen vilde fordre denne afskaffet, og hvilke Foranstaltninger Regeringen overhovedet tænkte paa at træffe i den Anledning. Jeg vil gøre det ærede Medlem opmærksom paa, at dette Spørgsmaal er ganske overordentlig vanskeligt. Vi har beskæftiget os dermed i Finansministeriet og foretaget en Undersøgelse deraf med de forhaandenværende Midler. Jeg nærer ikke nogen Betænelighed ved at udtale, at disse Undersøgelser har ført mig til den Opfattelse, at der virkelig er en Meleksportpræmie, og at dette Forhold er til ikke ringe Skade for vor Mølleindustri, som jo er en af de betydeligste og største Virksomheder, vi har her i Landet, og som vi alle maa ønske fremmet. Men det ærede Medlem har ikke Ret i, at vi kan fordre noget som helst af Tyskland i den Henseende; det er der slet ikke Tale om. Det er ikke, fordi vi er den lille Stat og Tyskland den store; hvis vi fandt paa at give en Eksportpræmie til en eller anden Fabrikation her i Landet, kunde Tyskland heller ikke fordre af os, at vi skulde afskaffe den. Det er et Forhold, hvor hver enkelt Stat er fuldstændig suveræn. Men Forholdet er det, at den tyske Regering selv stiller sig paa det Standpunkt, at den ikke ønsker at give nogen Eksportpræmie. Den siger: Vi giver ingen Eksportpræmie; den Udførselsgodtgørelse, der beregnes for Melet, fastsættes efter omhyggelige Undersøgelser, og den er i Virkeligheden ikke større, end den maa være for at dække Eksportørerne mod det Tab, de lider ved Tysklands betydelige Korntold. Altsaa, den tyske Regerings eget Standpunkt er dette, at den ønsker ikke at give nogen Eksportpræmie. Dette giver da os, der mener, at der uforvarende er kommet en Eksportpræmie ind, et Grundlag for Forhandling. Hvis det skulde kunne lykkes os eller andre, der føler sig noget tynget af dette Forhold, at paavise, at der virkelig eksisterer en Eksportpræmie, kan vi haabe, at den tyske Regering muligvis vil lytte til vore Besvælinger. Der har ogsaa, som det ærede Medlem berørte, været en tidligere Forhandling i saa Henseende mellem Tyskland og Svejts, og vel vilde den tyske Regering ikke indrømme, at det var lykkedes den svejtsiske Forbundsregering at paapege, at der var nogen Eksportpræmie; men alligevel fulgte der ret kort Tid efter disse Underhandlinger en frivillig Omregulering af dette Forhold fra Tysklands Side, som nedsatte Udførselsgodtgørelsen noget. Det var tænkeligt, at Danmark, navnlig naar det optraadte i